

J.S. BACH, 32 FOOT – THE ORGAN OF BACH

Bl! ndmansax
Parlophone, Klara
★★★★★

Nu barokensembles massaal het classicisme en de romantiek hebben aangesneden, is het verfrissend een ensemble te horen dat de omgekeerde weg heeft afgelegd. Bl! ndman, het in 1988 opgerichte saxkwartet van Eric Sleichim, begon zoals vele van onze paradepaardjes in de nasleep van Minimalist! Dat wil zeggen als avant-gardistisch, op creatie gericht ensemble. Het viert echter zijn 25^e verjaardag met deze hommage aan Bach: arrangementen van enkele van 's mans orgelwerken die klinken als definitief schrijvend en uitvoerend meesterschap, en tegelijk als het sluiten van een cirkel. Het was immers met Bachs orgelpartita's dat Bl! ndmans fraaie rit door oude eeuwen in 1999 begon. Hoe goed de muziek is, hoef ik hier niet te vertellen. Vooral toont deze opname dat stilistische omgang met een partituur in hoofd en smaak zit, niet in het concrete instrumentarium. Jordi Savall die *Die Kunst der Fuge* op eeuwenoude blaasinstrumenten brengt, of Bl! ndman dat orgelstukken op de romantische sax speelt: de sonore verschillen zijn er wel, maar doen er niet toe. (R.T.)

GIUSEPPE VERDI, SACRED VERDI (QUATTRO PEZZI SACRI E.A.)

Agresta, Mataj, Orchestra e Coro di Santa Cecilia,
Pappano
Warner
★★★★★

Voor Verdi koester ik een bewondering die is ontstaan door een atypisch, maar geniaal koorwerkje: een *Ave Maria*, oorspronkelijk een harmonie-oefening op basis van een rare toonladder, waar nadien de religieuze tekst op bleek te passen. Later werd het met *Laudi alle Vergine Maria* en de grootser, met orkest opgezette *Stabat Mater* en *Te Deum* gebundeld tot *Quattro Pezzi Sacri*. Die vier stukken vormen buiten het *Requiem* meteen het leeuwendeel van Verdi's religieuze oeuvre – hij was atheïst. Het *Ave Maria* is al lang ontdekt door de kleine, barok geïnspireerde koren, maar hier klinkt het in zijn massale, zinderende, lichtjes gedetoneerde oergedaante. Een belangrijkere ontdekking is evenwel het *Ave Maria* voor sopraan (een ontvullend volmaakte Maria Agresta) en strijkers. Opmerkelijk: Verdi wilde het samen met zijn *Pater Noster* doen verschijnen – bedoeld voor 210-koppig onbegeleid koor, waaronder 50 bassen. Vergeefs. Het ontbreken van dit werk op deze plaat is logistiek begrijpelijk, maar daarom geen minder zware vergissing. (R.T.)

LUST FOR LIVE

'Naar een opname luisteren is zoals ontucht plegen bij een foto van Marlène Dietrich', aldus de grote dirigent Sergiu Celibidache. Platen zijn een plezier, maar ook een plaag: voor je het beseft, kom je je deur niet meer uit. Deze klassieke platen moeten u binnen de twee weken in de zaal krijgen.

DE KLASSIEKE PLAAT

BL! NDMAN PLAYS BACH (J.S. BACH, ORGELPARTITA'S, ARR. VOOR SAXOFOON- KWARTET)

Bl! ndman Records

HET CONCERT

BL! NDMANSAX

7/9, KASK Antwerpen; 8/8, Flagey, Brussel
klarafestival.be, blindman.be

Bl! ndman, het als saxofoonkwartet opgerichte ensemble van Eric Sleichim dat inmiddels uit vier kwartetten bestaat (sax, strijkers, percussie en stem), bestaat in zijn oorspronkelijke vorm 25 jaar. Dat leidt tot een feestje: een nieuwe plaat, waarover u hierboven kunt lezen, en een lange reeks concerten, waarvan Klarafestival op 7 en 8 september de aftrap geeft. Dat Bl! ndman, in zijn wortels toch een avant-gardeformatie, kiest voor een Bachhommage, roept zijn eerste oudmuziektrip in herinnering: *Bl! ndman Plays Bach* verscheen in 1999 en werd een groot succes. Dat lag niet alleen aan Bach, wiens zeven orgelpartita's geen krans behoeven, maar ook aan het feit dat de saxen van Sleichim en co. een soort universele, gevoelige snaar wisten te raken, een beetje zoals ook een cello dat kan. Vergelijking van de eerste en de nieuwste plaat zal u tonen dat de heren sterk geëvolueerd zijn in hun Bachspel, maar dat de eerste ontdekking van de mogelijkheid een orgel te zijn ook destijds al tot een zeer speciaal resultaat leidde.

DE KLASSIEKE PLAAT

BEETHOVEN, PIANOSONATES OPP. 13 EN 27

Emil Gilels / Deutsche Grammophon

HET CONCERT

JULIEN LIBEER

14/9, 14 en 17.30 uur,
Minardschouwburg, Gent
odegand.be

Op zaterdag 14 september wordt in Gent gewoontegetrouw het reguliere seizoen op gang getrokken met OdeGand, een redelijk waanzinnig abundant muziekfeest dat zowat de hele Gentse binnenstad inneemt. Een beetje onopvallend in het copieuze programma zien we twee passages van de jonge pianist Julien Libeer, die het wat vergeten podium van de Minard mag herinwijden. Een rasmusmuzikant met én de handen én het hoofd: u moet er echt eens naar gaan luisteren, want het is al te zeldzaam. Libeer speelt, begrijpelijkerwijs niet in die volgorde, de *Barcarolle* van Chopin, *Bénédiction de Dieu dans la solitude* van Liszt en Beethovens *Mondscheinsonate opus 27/2*. Het is die laatste die me terugbrengt naar mijn allereerste plaat, die zoveel jaren later nog steeds een voltreffer blijkt: de opname van Gilels, die haar combineert met haar zusje, opus 27/1, en de *Pathétique*. Beter bestaat niet, maar het is niet erg. RUDY TAMBUYSER